

taler om, endelig lukker; de Foretagender, som duer noget, vil vel nok finde deres Financier. Der er selvfølgelig mellem dem, der er Kunder hos Landmandsbanken, ogsaa solide og gode Forretninger, som ikke bukker under, fordi Banken bukker under. Men der er vel nok adskillige, som er dømt til Undergang, hvis de faar Lov til at gaa den Udvikling i Møde, som man advarer imod; det er meget sandt, men det er jo saaledes, man ønsker Samfundsordningen, saaledes er jo Kapitalismen; den, der magter det, æder de andre; den, der kan klare sig i Kampen for Tilværelsen, klarer sig, og de, der ikke kan, faar Lov at bukke under. Hvorfor i Grunden være saa ivrig efter her at bøde paa Mangler ved disse frie Kræfters Spil, gentager jeg? Det er dog tvivlsomt, om det, der skal reddes, ogsaa er det Offer værd. Det er i alt Fald en Betragtning, som det er lovligt at anstille i Sammenhæng med denne Sag, og det er saa meget mere begrundet, at man anstiller denne Betragtning, som det forekommer mig, at det Krav, der er stillet i dette Lovforslag, er et meget vidtgaende Krav, et Krav, som man stiller til Rigsdagen, og hvorved man selvsagt bebyrder Rigsdagen, dem, der skal tage Ansvaret, med et dybt og tungt Ansvar.

Men skal vi, der er valgt til at varetage Befolkningens Interesser, tage dette tunge Ansvar paa os, maatte man dog i hvert Fald give den Bemyndigelse, her er Tale om, den store Garanti, der her er Tale om at give, til Folk, til hvem man havde Tillid; og i Tilslutning til, hvad mit Partis Ordfører har sagt, maa jeg sige, at til det Ministerium, som kommer med dette Lovforslag, nærer vi ingen som helst Tillid. Vi nærer ikke den Tillid, som er fornøden for at kunne give dem en Lov som den, der her forlanges. Maa jeg stille det bestemte Spørgsmaal til Ministeriet: De har vel ikke tænkt Dem, at denne Sag kan afgøres uden politiske Konsekvenser? Hvilke politiske Konsekvenser agter Ministeriet og Flertallet her i Tinget at drage af denne Sag? Ministeriet kan dog formentlig ikke vente, at alle Partier her skulde nære den Tillid til det, at man ubekymret overlader det at yde en ubegrænset Garanti til Landmandsbanken, en privatkapitalistisk Bank, der styres og fremdeles skal styres efter rent privatkapitalistiske Principper? Ministeriet kan vel ikke have ventet at kunne faa alle Partiers Tilslutning til at faa i sin Haand at yde denne Garanti og dermed i Henhold til Lovforslaget i Virke-

ligheden ogsaa Ledelsen af denne Bank? Det kan i hvert Fald ikke fra vor Side gaa af, uden at der sker betydningsfulde Ting ved Siden af. Vi frygter nemlig baade fjerde og femte Akt af Dramaet, og vi frygter disse Akters Omfang og Karakter, netop fordi vi har det Ministerium, vi har. Vi venter altsaa, at Flertallet her i Tinget overvejer denne Side af Sagen, overvejer, hvilke politiske Begivenheder der er nødvendige for i hvert Fald for en Tid at fremkalde en ny Situation. Jeg haaber ikke, at nogen her har glemt, at i dette Ministerium sidder en af Glückstadts Medspillere, og jeg gaar ud fra, at vi ikke kan beskæftige os med den foreliggende Sags Løsning under disse Vilkaar. Vi Socialdemokrater har saa meget mindre Grund til at nære Tillid til dette Ministeriums Evne og Villie, naar vi erindrer de sidste Dages Forhandlinger om det andet Samfundsspørgsmaal, som jeg før nævnte. I de foregaaende tre Dage har den højtærede Indenrigsminister knaldet med Pisken og har indbudt Arbejderne til at ophæve deres Løntariffer og Overenskomster for derefter at arbejde for den ved de frie Kræfters Spil fastsatte eller, rettere sagt, ikke fastsatte Løn. Haanligt, utrolig kynisk har man sigtet Arbejderne for at foretrække Understøttelse for Arbejde, haardt og stædigt har man afvist Talen om at ofre 400 000 Kr. til 3 Maa neders Forhøjelse af Understøttelsen til Folk, som længe har været arbejdsløse, og som nu sulter med den halve Snes Kroner, de faar om Ugen. Omsorgen for de 60 000 Arbejderes Hjem og Velværd var, som jeg sagde før, ogsaa en Samfundssag, en Samfundssag, som laa os paa Sinde, men som man haanligt afviste med de mest overlegne Udtryk. I Gaar aabenbarede Ministeriet ikke Interesse for en Samfundssag, denne Interesse aabenbares først i Dag, da det drejer sig om Følgerne af storstilet Misbrug af betroede Midler, storstilet Tilsidesættelse af alle Samfundshensyn, og Hensigten med den Interesse, som man nu lægger for Dagen, er at genrejse et privat Pengeinstitut, for saa atter at aflevere det, naar Genrejsningen har fundet Sted og Soliditeten er tilvejebragt. Vi ser Karakteren af den forskellige Optræden i de foregaaende Dage og i Dag, vi ser denne forskellige Optræden, og vi husker den — og Venstre vil heller ikke faa Lejlighed til at glemme den.

Med Hensyn til Sagens Realitet tør jeg maaske minde om, at vi altid har paa-